

Neden İlle de Mizah Bir Fıkra Potbörisi Kedi Eti 7

– Sami Biber · 20 Ocak 2022

Benim bir arkadaşım var. Sağ olsun yazdığım yazıları kaçırmadan okur. Lakin hep mizah yazmam ona garip gelmektedir. Ona göre en çok gülen insanlar aslında en çok ağlayan insanlardır.

Doğrudur ama bir eksiği ile. En çok gülen insanlar en çok ağlayan insanlar değildir. Zamanında çok ağlamış, ağlaya ağlaya artık yavaş yavaş hissizleşmeye başlamış insanlardır en çok gülenler.

O insanlar öyle şeyler yaşamışlardır ki artık bu dünyada onları ağlatacak, hüzünlendirecek hiç bir şey yoktur. Hatta Afrika'da açlıktan yürüyemez hale gelmiş bir çocuğu , bir taraftan akbabaların, bir taraftan sineklerin yiyip bitirdiğinin fotoğrafları bile artık o kişiyi etkilemez.

İlk gördüğü anda o kızgınlıkla ana avrat söver her şeye ama anında normal ya da anormal yaşantısına yani TV deki bir eğlence programına ya da komedi filmine dönebilir.

Hüzün yazarlar pek de beğenilmez diye düşünürler. (Oysa millet vıcık vıcık melodrama bayılır öteden beri.)

Hem canım bu üç günlük dünyada kim ağlaya ağlaya muradına ermiş ki değil mi ama? O halde ne yapmak lazım? Gülmek ve güldürmek. İyi de bunun da bir mantığı olması lazım değil mi?

O mantığı bulmakta da zorlanmazlar. Çünkü oldukça akıllıdırlar aslında.

Şöyle yaparlar:

Mesela bir Nasrettin Hoca Fikrasını ele alıp onu değişik şekilde karşınıza çıkarır ve sorarlar? " Hangisi daha güzel?" Yani Felsefe yapmaya bayılırlar.

Şimdi ben de öyle yapacağım ve sonra soracağım "Hangisi daha güzel? "Diye. Ama Nasrettin Hoca'ya ve Hocalara saygısızlık yapmamak için ismi ve mesleği değiştirelim

Nasrettin Hoca ile evine gönderdiği et ve karısının bu eti eve gelen komşulara yedirip sonra da "Eti kedi yedi" Fikrasını bilmeyen yoktur. O bakımdan fıkranın orijinalini anlatmıyorum.

Şimdi...O fıkra şöylecene hüzünlü bir şekilde anlatılmış olsa:

Maliyeden mütekait Şerafettin Efendi bir gün çarşıda dolaşırken " Ulan anasını satayım. Biz de insanız

(Uyanığa da bakın hele. Pakette et olduğunu söylemiyor çocuk içinden aşırmasın diye) Ama çocuk " Naaahhh götürürüm. Sen geçende pazara giderken bana kaval getirdin mi? Hani ne demiştin? Parayı veren düdüğü çalar. Madem öyle ver parayı götüreyim." Der. Şerafettin Efendi çocuğa parayı verse bir türlü vermese bir türlü...Verse bu sümüklü sıpaya para vermek istemiyor, vermese kahvede millet onu bekliyor. Okeye dördüncü lazım. Çaresiz verir.

Şerafettin Efendi Kahvenin yolunu tutmuşken çocuk, aldığı paketi onun karısına verir. Kadın çocuğa " Bizim herife söyle komşudan aldığımız kazanın doğum sancıları tuttu. Ona göre eve erken gelsin." Der. Sonra açar paketi. Pakette kemik değil de kuşbaşı eti görünce yaptığı diyeti filan unutup hemen etleri kavurur ve Allah ne verdiyse girer. Fakat öylesine dalmıştır ki ancak tencerenin dibini bulduğunda etin bittiğini fark eder ve telaşa düşer. " Eyvah...Şerafettin beni önce öldürür, sonra da talak-ı selaseyle boşar ." Diye titremeye başlar.

Akşam üzeri eve doğru yollanan Şerafettin Efendi'nin kafası fena halde bozuktur. Çünkü okeyde fena halde ütölmüştür. O kızgınlıkla eve dalar.

-Hatun yemek oldu mu?

-Oldu oldu...Ellerini yıka gel sofraya.

Şerafettin ellerini yıkar. Sofraya oturur lakin ne görse iyi..Sofrada yemek olarak kabak var. Bağırır tabii ki?

-Ulan tamam kabak cennet taamıdır da bir kez de et yiyelim dedik. Eve et gönderdik. Et nerede?

-Şey...Hık..Mık.

-Ulan angut karı. Hıklayıp mıklama. Et nerede?

-Efendi eti kedi yedi?

-Kedi mi yedi? Getir bana o kediyi bakayım.

-Kediyi de senin karakaçan yedi.

Şerafettin Efendi hemen ahıra koşar. Bakar karakaçan ot yemektedir. Hemen hayvanın ayaklarını bağlar ve kantara koyup tartmaya çalışır. Bunun üzerine eşek " Yahu ben yemedim. Hanımın kendi yedi" Deyince hanımı " Ayol sen bana inanmıyorsun da eşeğe mi inanıyorsun" Der. Bunun üzerine Şerafettin Efendi eline sopayı alır. Allah yarattı demez hanımına girer.

Ertesi günkü tüm gazeteler: " Kadına şiddete bir yenisi daha eklendi. Çevresinde Şerafettin Efendi diye tanınan bir kişi eşekten kıskandığı karısını ahırda döve döve öldürdü. Pişman mısın diye sorulunca da Namusumu temizledim. Pişman değilim dedi."Diye yazarlar.

Şu anda üç aylık ağırlaştırılmış ev hapsi cezası almış olan Şerafettin Efendi kendisini ziyarete gelenlere " Tamam ben suçluyum ama onun hiç mi suçu yoktu." Demektedir.

Şekilde de görüldüğü gibi sonu hüznle biten fıkranın bu şekli hiç kimseyi mutlu etmedi. Peki ille de insanları mutlu etmek mi gerekir?

Elbette ki hayır ama

Seher vakti garip garip
Ötme bülbül, ötme bülbül.
Benim derdim bana yeter.
Bir dert de sen katma bülbül
mü daha güzel ve insanlar için faydalıdır. Yoksa

Pencerenin perdesini
Aç bana göster yüzünü.
Görmek için gül yüzünü
Dağları aşım da geldim
mi?

Bir pencere açtırıp bir gül yüz, bir çift gülen göz görmek mi daha güzel yoksa tüm perdeleri kapatıp “
Derdimi ummana döktüm...Asumana inledim” Diye inlemek mi? Nasrettin Hoca olmak mı yoksa
maliyeden mütekait Şerafettin Efendi olmak mı daha güzel?

Her halde en doğrusu “ Dertler benim, çile benim, mutluluk senin olsun .” Diyebilmek.

En azından benim için öyle